

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

19 tháng 04 năm 2009

Số 41

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tại sao đàn ông lại ghen hơn đàn bà ?
- 2) Đại trượng phu là sao ?
- 3) Ai thương ? Ai ghét ?
- 4) Thương là thương, ghét là ghét làm sao không thương và không ghét được ?
- 5) Tại sao làm người khi buồn khi vui ?
- 6) Chữ nghĩa khác hơn tâm thức chỗ nào ?
- 7) Làm sao tránh cho khỏi bị lạc ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 18 tháng 08 năm 1991 1) Hỏi : Tại sao đàn ông lại ghen hơn đàn bà ? Đáp : Thưa, đàn ông mang xác đại trượng phu mà hướng về dục nhiều thì làm mất hùng khí, tự giam mình trong lãnh vực eo hẹp mà không hay, thích tiền bạc, thích thương yêu cho nên tánh ghen ghét bộc phát, mất tự lập và tự chủ, nói thì hay mà làm không được điều gì hết, bản chất đó là bản chất đố kỵ tị hiềm và ghen tương, lẫn quần trong vòng mê chấp, không bao giờ tiến được, uổng cho một kiếp làm người mang xác đại trượng phu.	2) Hỏi : Đại trượng phu là sao ? Đáp : Thưa, đại trượng phu là người giàu lòng tha thứ và thương yêu, nghe nhiều nói ít, chịu nhịn nhục học hỏi để tiến thân, nhiên hậu mới có cơ hội cứu đời, đó là khí phách của đại trượng phu, tánh chất này nam nữ cũng hành được hạnh này.
Ngày 21 tháng 08 năm 1991 3) Hỏi : Ai thương ? Ai ghét ? Đáp : Thưa, người tự thức ai cũng thương người loạn động kích bác ai cũng ghét, đối về đời, còn đối về đạo thì chẳng có thương ghét thì mới tận độ và ảnh hưởng người đời được.	
4) Hỏi : Thương là thương, ghét là ghét làm sao không thương và không ghét được ? Đáp : Thưa, đức nhĩ nhục cao thì không còn thương ghét nữa, ngược lại mọi người sẽ thương mình.	5) Hỏi : Tại sao làm người khi buồn khi vui ? Đáp : Thưa, vì chưa biết tận dụng khả năng từ bi, cho nên có khi vui và khi buồn! Vì hướng ngoại bị kích lại buồn, được hòa lại vui.
6) Hỏi : Chữ nghĩa khác hơn tâm thức chỗ nào ? Đáp : Thưa, chữ là ghi chép lại những dấu tích tự nhiên, cho nên chiều sâu của chữ nghĩa rất sống động, nhưng người đời chỉ để ý phớt qua, cho nên không hiểu được chiều sâu của mỗi chữ, và nguyên ý của diễn văn, biến thành ngộ nhận. Văn chương một đằng, nhưng mà hiểu một ý khác nhau, càng ngày càng lệch lạc, tạo ra ý đồ bất chánh, cho nên Bé nhắc người đời coi chừng lạc trong rừng văn chương mà không hay, khi lạc trong rừng văn chương rất khó bước ra khỏi cái vòng lẫn quần ấy, biến thể của nó là chấp và kỳ thị.	7) Hỏi : Làm sao tránh cho khỏi bị lạc ? Đáp : Thưa, phải ý thức nguyên lý của văn chương thì rất hữu ích và khó bị lạc.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Tân Niên Quý Sửu

...

Tung ở chỗ nào nó có nơi, mà nhiều người đạt tới cái nhẹ rồi họ hít vô phần nhẹ thì nó ra nơi lỗ tai phần nhẹ và họ tưởng họ hít hoài đó thôi, mà trong lúc đó là họ mê. Cái vấn đề đó là nó ở mỗi người, do sự công phu của mỗi người, tùy cái khả năng công phu của mỗi người được nhẹ tới đâu thì nó làm tới đó thôi, chứ mình không có thể tương đồng như mọi người. Mỗi người đều khác nhau, nội cái hít vô thở ra là đều khác nhau lắm, nhưng mà mình phải chủ trương là “*đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu*” không có đem xuống, nếu đem xuống thì sau này nó vọng động và nó làm cho tánh con người nóng nảy và nó bứt rứt ở trong con người. Vì đó mà người ta mới kêu mình chú ý, “*đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu*”, mà tùy nơi khả năng hít của mình, nhiều người mới tu kêu hít lên bộ đầu hít sao được. Phải hít nhiều tháng nhiều năm nó mới tung lên bộ đầu, bộ đầu mới rung rinh mới cự quấy được. Đó thời gian phải lâu, cuộc hành trình thấy một vòng mình chuyển bằng tay nó có thể tới lấy hơi mình đo nó cũng vẫn thiệt dài. Nó phải đòi hỏi năm tháng để chuyển hóa thông bộ thận, thông lên xương sống, thông lên trung ương bộ đầu, cái đó phải do sự dày công của mọi người. Tôi nói các bạn đang hít bây giờ thì các bạn thấy hơi vô, một ngày kia các bạn hít vô thì các bạn thấy không có hơi, nhẹ. Rồi một ngày nọ, tôi vừa nói hít là nó tràn ngập ánh sáng vô trong cơ tạng của tôi rồi chuyển lên bộ đầu đều sáng. Cho nên trong lúc đó tôi nói hít mấy tiếng đồng hồ cũng được, bởi vì tôi thấy nó chạy vô mãi mãi, mãi mãi với tôi, đó là người ta được thanh nhẹ rồi. Mình mới tu đây chưa làm được, chưa mở được bộ đầu, chưa khai thông được xương sống thì mình không có thể so sánh với người đã làm lâu cho nên mình tu được đến đâu nói đến đó là quý bởi vì cái cơ tạng của mình và hoàn cảnh và cái nghiệp quả của mỗi người đều khác nhau. Nhiều người tới đây nghe sự thanh nhẹ ôn tồn hóa giải, có người được trung tim bộ đầu mở thấy sáng suốt nhẹ nhàng, nhưng mà trở về với đời con cháu, người này nói một câu, người khác nói một câu cũng trở về nặng trước. Nhưng mà trong lúc đó tại sao mình cảm giác mình nặng trước là mình chưa trụ 100% về điển thanh thì mình bị lôi cuốn bởi cái trước. Nếu chúng ta trụ 100% về điển thanh thì chúng ta có thể hóa giải ngay cái sự trước của gia đình chúng ta để cho nó được thanh thay vì trước.

Những chuyện than vãn của gia đình chuyện này chuyện kia chuyện nọ chẳng qua là cái nghiệp quả mà thôi. Cái nghiệp là gì? Tự nó tạo ra sự khổ cho nó, khi người đó nói mình phải ở ngay hoàn cảnh người đó và xét và mình thấy chính nó đã áp dụng những tư tưởng sai và nó làm cho nó khổ mà thôi. Cho nên mình hóa giải cho nó được thanh nhẹ thì lúc đó mình cũng được thanh nhẹ. Còn nếu mà chúng ta chưa có phần thanh điển mà chúng ta muốn hóa giải thì không được, chúng ta lấy lý luận đời cãi không lại thét rồi hai bên nói tao làm cha mày tao nói mày không nghe thôi tao cũng chịu. Đó là gây lộn thấy chưa, một ông cha của gia đình phải thanh tịnh và sáng suốt, phải hiểu rõ tình trạng nguyên căn của đứa con, rồi mình phải tìm đủ phương thức để cho nó được tiến hóa dễ thở hơn. Chớ nhiều khi nhiều người tu nói mày tu có sáu, bảy tháng mà mày giỏi hơn tao thôi tao cũng không dám nói với mày nữa, thôi tao cũng xin lui. Đó là giận con, trường hợp nó có thể tu 6 tháng nó giỏi hơn mình mình phải nên nghe và mình sửa mình, mình không nên trách nó, mình nên trách mình để học hỏi sự thanh nhẹ của nó. Bởi mỗi người chúng ta không phải ở trong một kiếp này, nhiều người vừa nói ra cũng đồng là lời nói của tôi, người đó nghe được và sẽ biến hóa lên nhiều câu nói thanh cao hơn nữa, nhẹ nhàng hơn nữa, tại sao? Tại vì nó được thanh nhẹ từ nhiều kiếp. Cho nên nhiều người không hiểu, nghe những lời nói của tôi nói, rồi đâm ra biến hóa chế biến thành ra thời cuộc nó hư thêm. Rồi chế biến sĩ mặt người này người kia người nọ nó càng hư thêm. Bởi vì người ta chủ trương cho mình mở trong tình thương xây dựng và cởi mở, để mọi người được gần với nhau, học với nhau để tiến hóa tới thanh nhẹ thay vì động loạn. Cho nên cái phương pháp công phu như chúng ta đây là giải ra, khư trước lưu thanh rõ ràng, tôi hàng tuần đều nhắc cho các bạn như vậy. Chúng ta giải, chúng ta đã dày công giải nó ra, lý luận, mắt xem, tai nghe, lưỡi nói không có rước cái trước vô nhưng mà nhưng mà chỉ giải

cái trước tới thanh thôi, nhưng mà cái đó mấy ai làm được vì sự công phu chưa dày dặn và chưa mở được mình thì thấy nó động loạn và nó hút thêm sự động loạn nhưng mà đó cũng là cái bài học, hồi hôm tôi thanh thân, tôi tu, tôi được nhẹ nhàng mà bữa nay con tôi nó chọc tôi, tôi bực, tôi tức quá. Con tôi, tôi để nó ra mà bữa nay nó muốn làm mẹ tôi, nó về nó dạy tôi. Mình thấy mình tự ái rõ ràng, cái tự ái của mình dòn một cục vì mình không thấy cái thanh nhẹ của con. Vì con nó đem cái lời thanh nhẹ cho người mẹ thì mình phải kêu đứa con tới để mình tìm hiểu nơi nó. Tại sao lúc này con được có những sự thanh nhẹ, và con nói cho má được thức giấc cái sự sai lầm của má. Những chuyện quý báu đó con nên giữ và con tiến hóa nhiều hơn nữa. Ngày nay con nói được câu nói đó, ngày sau con sẽ nói được câu nói của đấng từ bi, má rất hoan hỉ và con nên tiếp tục. Đó cũng là cái duyên lành cho gia đình mình mẹ con mình sẽ đi trên con đường tình thương và đạo đức. Thế thì mẹ con nó cũng vui tươi như cái hoa nở mừng xuân vậy, khi mà chúng ta hiểu được thì cái gia đình luôn luôn nó đầm ấm trong tình thương cởi mở, đời lẫn đạo. Không đời lấy gì có đạo nhưng mà đời nó bị dòn cục mà chúng ta biết cái đạo rồi thì chúng ta đem thanh điển chúng ta chiếu rọi cho đời để cho đời nó khỏi đau khổ. Tại sao nó đau khổ ? Tại vì nó tằm tối, tại vì nó tham dục, tại vì nó muốn những cái muốn không đạt được. Nó muốn không đi tới tận cùng sự muốn của nó thành ra nó ở lưng chừng của sự muốn thì nó thấy đau khổ, còn nó đi tới tận cùng sự muốn của nó, nó giải quyết rồi thì không có cái gì kêu bằng khổ. Cho nên chúng ta tu ở đây là mở đi đến tận cùng, đổi tất cả những luồng điện từ mạch nhâm mạch đốc để trụ về trung ương thì tự nhiên nó tiến đến tận cùng. Hỏi các bạn đã và đang làm đây, khi mình thấy mình đau khổ, mình thấy mình không có lối thoát thì mình nên mình trách mình, tại mình không có thực tâm hóa giải cho mình và mình không chịu dọn cái bần đơ trong đầu óc tư tưởng của mình đi. Bây giờ mình làm cái phương pháp nào để thực hiện cái đó, thì chỉ có cái pháp này để khử trừ lưu thanh, phải siêng năng, phải sửa, tin nơi khả năng của mình, mình có khả năng quét dọn rác rến của mình thay vì nhờ người khác quét. Nhờ người ta quét, người ta mỏi, người ta quét nửa chừng người ta bỏ thì nhà mình vẫn còn rơi rác mà mình tự quét thì một cọng rác nhỏ nó cũng đi ra khỏi lãnh vực tư tưởng của mình. Cho nên các bạn tu đây vừa có cái phương tiện để ổn định thần kinh, rồi các bạn mới thấy có cái kiến thức nhẹ nhàng để thấy hành động sai lầm của mình và thấy nhiệm vụ sáng suốt thiêng liêng của mình phải làm cái gì để đối phó với cơ tạng của mình và những người ở xung quanh của mình.

Cho nên cái phương pháp này nó sẽ đưa các bạn tới chỗ ổn định sáng suốt và trị cái căn bệnh của các bạn. Cái căn bệnh mà các bạn thấy tham dục mà không hiểu tham dục là gì? Nó lưng chừng đó, rồi các bạn tu một thời gian nó chuyển hóa lên rồi các bạn thấy rõ sự tham dục đó là vì cái tính chất mê muội, thiếu từ bi, thiếu nhẫn, thiếu tha thứ, thiếu bi, trí, dũng. Bây giờ chúng ta phải thực hiện bi, trí, dũng rồi chúng ta mới thấy rõ sự sai lầm chính chúng ta đã tạo cho chúng ta. Không ai hết ! Không nên đổ thừa anh, đổ thừa em, nhưng đổ thừa chúng ta là chúng ta sai, chúng ta đã thu thập những cái trước vô thì nó mới vận động và nó làm cho chúng ta ngu muội. Rồi chúng ta giải được cái trước thì chúng ta trở về sáng suốt, mà sáng suốt là tình thương. Cho nên trong cái thực hành để thấy thì kết quả nó hay hơn, những kinh sách đó viết rất hay nhưng mà các bạn xem rồi bỏ ra cũng lộn xộn là tại vì không chịu sửa nội tâm, nội tạng. Thực hành rồi các bạn thấy đụng chạm nhưng mà nó nhẹ hơn, hồi trước bà già bà chửi tôi một câu như vậy là tôi không chịu rồi, bây giờ bà chửi tôi, tôi thấy là một bài học mới. Má tôi đưa đến bài học mới cho tôi. Má tôi thương yêu tôi và má tôi muốn tôi tiến bộ hơn, má tôi muốn tôi sáng suốt hơn. Mình thấy có bài học mới cho nên mình chấp nhận mình học. Nhiều người mẹ thấy đứa con ngày nay nó ngỗ nghịch cũng là bài học mới của người mẹ nữa. Người mẹ phải biết thương yêu cái bài vở đó mới trả bài cho nó rõ rệt và thông suốt được. Còn đưa cái bài vở mới mà người mẹ chê thì sẽ có bài khác, rồi nhiều bài nó dồn dập đó là nó sanh ra cái tánh sân. Thấy chưa, bài nào tới mình phải thương yêu và quý mến cái bài đó để mình giải cho nó thông suốt, để mở cho nó đi đến tột độ sáng suốt. Không có cái gì giải quyết không được, khi mà quá trình mình lỡ đánh người con mình đau thì mình nằm mình đau. Nhiều bà đánh con rồi vô buồng nằm khóc, tại sao? Thấy không ! Nó phải có cái cuộc hóa giải nó mới ăn năn. Cho nên nhiều khi con mình nó thích chơi với một người bạn khác mà nó không thích chơi với mình tại vì mình không có chịu đem tình thương cho nó và không có tha thiết thương yêu nó cũng như thương yêu mình. Cho nên các bạn tu ở đây là các bạn hiểu các bạn, thương yêu các bạn, thương yêu thân lẫn tâm, phần hồn các bạn, bạn phải trở về với các bạn mới thức giấc được, mà chính các bạn đã sai lầm. Tôi ở đây cũng vậy, tôi đã và đang sai lầm tôi mới tu, tôi mới sửa, tôi mới lo tôi

chùi cái minh cảnh đời là miếng gương tôi nó càng ngày càng sáng suốt để tôi thấy sự sai lầm mà sửa chữa. Tất cả các bạn cũng đều vậy, mà trời đất cũng đều vậy. Khi mà các bạn làm việc tối đa thì các bạn đâu còn động nữa. Các bạn làm việc lưng chừng, các bạn còn khoe khoang tài năng của các bạn thì các bạn còn ở trong động, mà các bạn làm luôn, làm mãi, làm không tính không tiếc thì giờ các bạn làm việc, thì các bạn thanh tịnh. Hồi chứ bây giờ ánh sáng ở trên đưa xuống linh động mau hơn cặp mắt bạn hay cặp mắt bạn chuyển mau hơn cái ánh sáng đó. Tự nhiên các bạn không thấy chuyển nhưng mà nó chuyển gấp triệu triệu lần trong sự ánh sáng của cặp mắt bạn cho nên các bạn không thấy. Cho nên một phần hồn và một luồng thanh điển đến với các bạn, các bạn cũng không thấy là vì cái sự linh động của các bạn còn bê trễ chậm không thấy. Còn người ta mau hơn linh động mau hơn thì người ta trở nên một ánh sáng và ánh sáng đó làm việc nhiều hơn nó mới không động. Trong gia đình các bạn siêng năng làm việc sớm mơi tới chiều, làm trong lễ phải, làm trong tình thương, làm càng ngày càng mở, càng làm, càng làm các bạn thấy càng ngày càng thanh tịnh rồi. Các bạn thấy ở trong không động rồi, là tại sao, vui vẻ và giải thông mọi sự việc thì các bạn đâu có động nữa. Còn các bạn bức tức, chê, sợ thì nó dồn cục rồi các bạn thấy bức tức mà làm việc nhiều rồi hết. Cứ việc làm, có việc làm là tới làm, làm làm làm, làm trong sáng suốt không có nghĩ chuyện xấu. Phải thực hiện cái gì cũng phải tốt, đừng có nói tôi làm cho người đó uống. Không uống khi tôi làm là tôi học trước người đó. Tôi làm cái bánh cho người đó ăn đâu có uống công nhưng mà tôi học trước người ăn, người ăn chưa biết làm. Thấy chưa, cho nên chúng ta phải làm nhiều cho nên các bạn đã chịu công phu cái pháp này là các bạn đã chịu khổ trong việc làm, nửa đêm nửa hôm các bạn cũng phải làm, làm cho thần kinh não hóc phải làm việc 24 trên 24 cũng phải làm. Pháp Luân Thường Chuyển là bất nội tạng, nội tâm đều phải làm việc hết thấy, không cho nó ngưng thì nó mới sáng suốt. Còn tu mà các bạn cứ ý lại, nói tu bây giờ nhờ sâu chuỗi, cúng nhang rót cuộc các bạn ở trong tối tăm. Bởi vì thực hiện không được, giải tỏa không được sự uất khí của nội tâm thì các bạn làm gì có sự sáng suốt. Giải tỏa được uất khí của nội tâm và thực hiện được mọi việc thì các bạn thấy các bạn sáng suốt và nhẹ nhàng. Đó là đi, đó là tiến hóa, đừng có mong tôi xuất hồn rồi tôi bỏ tất cả các việc. Không ! Kiến thức tôi càng ngày càng rộng tôi thấy nhiều là tôi đi đến rồi. Trong cái không mà nó có là ở đó. Các bạn cứ việc tu đi đừng có mong muốn cái chuyện sai lầm nhưng mà thực hiện để trị cái căn bệnh của mình: tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ô, dục đây, rồi mình mới hiểu rõ tại sao mà tôi ở trong giới đó mà tôi thoát không được. Tại vì tôi chưa thực hiện đến vô cùng tận, mà tôi thực hiện và mong muốn vô cùng tận rồi thì tôi giải tỏa hết cái uất khí đó. Tôi tham, tôi tham làm những điều tốt cho càn khôn vũ trụ, cho muôn loài vạn vật, tôi tham tất cả tham rồi tôi hết tham và tôi thấy tôi nhẹ nhàng và tôi sáng suốt. Còn các bạn tham rồi giấu bí, tham của rồi cất trong túi sợ thằng ăn cướp, cái đó là các bạn càng tối tăm thêm đâu có sáng suốt được. Các bạn trồng cái cây cho người khác ăn mà các bạn không nghĩ đến cái công ơn của các bạn thì các bạn thấy các bạn sáng suốt rồi, các bạn là từ bi rồi, các bạn thực thi trong cái bi, trí, dũng rồi. Chớ đừng có tưởng lao động mà không có giá trị, các bạn lao động các bạn làm tất cả công việc cho tất cả mọi người mà không có tính toán, còn sức còn làm, giúp cho mọi người. Các bạn biết rằng phần hồn xuống đây lâm thời để học và cải tiến để tiến hóa, đi trong cái cộng đồng tình thương và đạo đức. Chúng ta nên làm, nên chấp nhận, nên giải quyết những chuyện gì mà nó ở trước mặt chúng ta, chúng ta phải làm điều tốt. Rồi các bạn thấy nhẹ, không có nặng, rồi cái công phu đã nói là cái phương tiện nó trị cho các bạn ổn định thần kinh, ổn định ngũ tạng, rồi sáng các bạn mới có sự sáng suốt để chấp nhận làm những điều đó. Những việc gì hữu ích thì chúng ta làm, vô ích chúng ta không cần làm, và cần thiết chúng ta làm, không cần thiết chúng ta không làm. Thấy cả ngày các bạn đều có công việc làm, các bạn làm 24 trên 24 chứ, nếu mà huyết quản không có lưu chảy thì làm sao các bạn có sự sống mà các bạn ngồi đây để nghe chuyện này chuyện nọ và giải những sự thắc mắc của nội tâm. Đã và đang làm việc hết, chúng ta không người nào rảnh đâu, nhưng mà không trở về với mình thì không thấy đó thôi, rồi cứ so sánh chuyện ngoài, chà ông kia ông làm giỏi hơn tôi, tôi làm dở. Không ! Không có ông nào tài ở thế gian hết. Ông nào rót cuộc cũng phải quy y trở về ông, ông mới thấy sung sướng, còn ông không trở về với ông, ông không thấy sung sướng. Chúng ta tu, chúng ta hiểu được sự đau khổ của chúng ta, chúng ta không muốn gán sự đau khổ cho người khác thì chúng ta mới thấy sung sướng. Chúng ta bị ngu muội, tăm tối của chúng ta và chúng ta mở cho sáng suốt thì chúng ta mới thấy sung sướng. Sự ngu muội của chúng ta là sự ngu muội của mọi người, như các bạn đi làm việc có nhiệm vụ người ta giao cho các bạn mà các bạn ngu muội thực thi không đúng

chính sách thì các bạn hại tất cả mọi người. Mà các bạn sáng suốt thì chừng nào cái người ta đưa ra hay thì các bạn còn làm hay hơn nữa thì mọi người sẽ tốt chứ có gì đâu, phải không? Cho nên mọi người chúng ta biết mình, biết thực chất của mình, tu trở về với mọi sự thanh tịnh, sáng suốt của mình. Lúc đó thì chúng ta sẽ hưởng được hạnh phúc đời đời. Hỡi chứ hạnh phúc đời đời ở đâu? Bởi vì nay mai gì tôi chết mà đâu có hưởng được hạnh phúc đời đời. Cái hạnh phúc đời đời là cái sự ảnh hưởng hành động của các bạn và cái tâm tư sáng suốt từ bi của các bạn, nó hòa đồng với khối Vô Vi thì luôn luôn tâm ở trong mọi người. Khi mà người ta thắc mắc, người ta cũng nhớ tới bạn, để người ta nhờ cái ảnh hưởng đó mà người ta tiến hóa, nhờ cái ảnh hưởng đó mà người ta cứu rỗi sự đau khổ của nội tâm.

Cho nên chúng ta mỗi một người đều muốn có một cái hành động tốt, nhưng mà mình không chịu thực thì làm sao có, mình còn ỷ lại ơn trên phù hộ làm sao có. Nếu ơn trên phù hộ thì đức Thích Ca đã phù hộ người ta mấy ngàn năm thành Phật hết rồi ngồi đây rồi, có ma, có quỷ đủ thứ, ngồi đây làm gì đây. Đức Thích Ca không có hộ độ một ai nếu người đó không tự lực tiến hóa, luật công bằng của trời đất có. À, mọi người ngồi ở đây đang khao khát sự công bằng, của Vô Vi, của thiên giới, nói tại sao người đó “*tu thấy được, tôi tu không được*” đó là thiếu công bằng, khao khát sự công bằng. Thấy chưa, nhưng mà muốn có sự công bằng đó thì bạn phải làm cho bạn, bạn phải trở về với căn bản của bạn, tự lực cánh sinh, khai thác, giải tỏa cái uất khí của nội tâm nội tạng, ngũ uẩn giai không nó mới thấy cái đó. Bộ đầu các bạn được thanh nhẹ bạn mới rõ cái sự việc đó mà không chịu làm, nhiều người nói tôi tu năm, sáu tháng không thấy gì hết. Trời ơi ! Cái chuyện nợ nần của các bạn nhiều kiếp rồi mà năm, sáu tháng các bạn muốn thanh toán xong sao được. Không đâu, bạn có cái chìa khóa, bạn mở từ lớp này tới lớp kia, bạn trả đồng nợ này rồi tới đồng nợ khác phải trả hoài trong định luật vay trả của cả Càn Khôn Vũ Trụ chứ đâu phải có bấy nhiêu mấy người này đâu. Cho nên công việc chúng ta làm cũng không hết nhưng phải gắng làm, và hiểu hết thì cái mục đích của mọi người để tiến hóa tới đại giác. Mọi trạng thái chúng ta phải tham dự vô để làm, không sợ một cái gì, không sợ trời, sợ đất, nhưng chỉ sợ mình không hiểu mình mà thôi. Nếu chúng ta hiểu được phần hồn, hiểu được cơ tạng, hiểu được cái cơ cấu này thì chúng ta mới hòa đồng được với tất cả. Còn nếu chúng ta không hiểu thì chúng ta vẫn còn trong sự đau khổ và bận rộn thêm mà thôi. Rồi ai có chuyện gì thắc mắc hỏi không?

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 17/02/1973)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thề Giới

Thông Báo Của Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

1. Ban Tổ Chức Đại Hội xin thông báo cùng quý bạn đạo là các phòng mà hãng tàu đã dành cho Ban Tổ Chức hiện nay chỉ còn lại một số phòng 2 người cho Inside Cabin và Balcony với giá ghi trong phiếu ghi danh. Sau khi hết số phòng này nếu cần thêm thì bạn đạo sẽ phải trả giá khác tùy theo hãng tàu cho biết lúc đó. Kể từ ngày 5 tháng 4, bạn đạo nào ghi danh phòng 3, 4 người sẽ được ghi vào danh sách chờ, và chúng tôi sẽ cố gắng điều đình cho đến ngày hết hạn của hãng tàu dành cho Ban Tổ Chức. Tuy nhiên, chúng tôi không bảo đảm là sẽ có phòng hay không, cho nên để cho chắc chắn, xin bạn đạo chọn loại phòng 2 người như trên.
2. Về ngày hết hạn đóng tiền đợt chót ghi trong phiếu ghi danh là ngày 30 tháng 5. Ngày này cũng là ngày Ban Tổ Chức nộp danh sách cuối cùng cho hãng tàu. Do đó, Ban Tổ Chức xin quý bạn đạo vui lòng đóng tiền đợt chót **trước ngày 15 tháng 5** để chúng tôi có thì giờ làm tổng kết tài chính.
3. Bạn đạo Việt Nam đã ghi danh với Ban Tổ Chức và đã được Tòa Đại Sứ Mỹ cấp chiếu khán nhập cảnh Hoa Kỳ thì xin gửi lại phiếu ghi danh với đầy đủ các chi tiết về anh Vương Hoàng Vũ, điện thoại số 08-3512-5670 hoặc 903-809-225 (Di động) hoặc email: khagaco@hcm.fpt.vn , để chúng tôi lập danh sách chính thức nộp cho hãng tàu. Xin gửi danh sách về cho chúng tôi càng sớm càng tốt.
4. Vì lý do an ninh, xin các bạn đạo lưu ý là Họ và Tên phải giống như trong Sổ Thông Hành/Hộ Chiếu. Nếu họ và tên không đúng thì hãng tàu sẽ có thể không cho lên du thuyền. Nếu bạn đạo đổi Họ và Tên theo tên của quốc gia nơi mình cư ngụ thì xin gửi cho chúng tôi họ và tên đó thay vì tên Việt Nam thường dùng để gọi cho nhau. Ban Tổ Chức hoàn toàn không chịu trách nhiệm nếu bạn đạo đó không được lên tàu vì lý do trên và chúng tôi sẽ không hoàn trả chi phí Đại Hội trong trường hợp này.
5. Về việc chuyển vận, bạn đạo nào mua vé máy bay đến ngay trong ngày khởi hành (30 tháng 8) thì phải chọn giờ đến trước 9 giờ sáng để Ban Chuyển Vận có thì giờ đón. Nếu đến sau 9 giờ thì xin bạn đạo tự túc và lấy taxi ra thẳng bến tàu Long Beach. Tuy nhiên, chúng tôi xin lưu ý các bạn đạo mua vé máy bay đi ngày 30 tháng 8 nên dự tính trong trường hợp máy bay bị trễ ở trạm chuyển tiếp và có thể đến bến và trễ tàu. Nếu các bạn đến bến trễ và khi du thuyền đã nhổ neo thì các bạn sẽ không tham dự Đại Hội được. Trong trường hợp này Ban Tổ Chức sẽ không hoàn trả lại chi phí Đại Hội.

Xin lưu ý là các bạn sẽ phải trình các giấy tờ như thẻ căn cước, vé tàu... tại cổng kiểm soát trước khi vào bến tàu. Theo tin tức từ website của hãng tàu thì giờ lên du thuyền sẽ bắt đầu vào lúc 12:30 trưa. Du thuyền sẽ khởi hành lúc 5:30 chiều, và hành khách phải có mặt trễ nhất là 4:00 chiều. Nếu trễ hơn sẽ bị trễ du thuyền và hãng tàu sẽ không hoàn tiền lại. Ban Tổ Chức sẽ có một thông báo khác về việc phát vé du thuyền sau khi có đầy đủ chi tiết.

Vì lý do trên, Ban Tổ Chức đề nghị bạn đạo ở xa nên đến trước 1 đêm để có thì giờ thông thả và tránh những phiền toái bất ngờ có thể xảy ra trong ngày khởi hành. Sau khi có chuyến bay, xin quý bạn liên lạc với Ban Chuyển Vận, anh Huỳnh Tấn Lộc, điện thoại: 714-725-1496, email: lochuynh007@yahoo.com, anh Nguyễn Như Hoàng, điện thoại: 408-272-1428, email: john_hoang_nguyen@yahoo.com

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 07 tháng 08 năm 1970

Không không trí xét những bài thơ
Điển hóa văn chương giây phút giờ
Không động thiên tình năng trực giải
Xét đi xét lại trí không mờ

Vậy ai đã hiến bài thơ
Xét đi xét lại không giờ nào ngơi
Thế gian dăm cảnh bụi ngùi
Cơ hàn trí cũng buông xuôi giấc giờ
Muốn tu sớm đạt ý thơ
Nhưng đời lôi cuốn thờ ơ nổi lòng
Tu sao thoát khỏi tham tòng
Thế gian mật nhục nổi vòng rủ ren
Tham gia xét thấy mình hèn
Thấy mình chẳng tạo được đèn dẫn tu
Vậy ai là kẻ đui mù
Chính mình phải sửa thoát ngu thoát mù
Tham sân ghen ghét hận thù
Xét mình trước hết thân tù thế gian
Điều lành sẽ được sớm ban
Cơ hàn tiêu diệt trấn an thế tình
Xét rồi lại xét kết tinh
Điển thanh bố hóa chính mình tiếp thu
Gắng tu tự đắp tự bù
Tình thương Trời Phật chẳng ngu hơn người
Ước mong các bạn vui cười
Khai thông không động người người yên vui.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền